

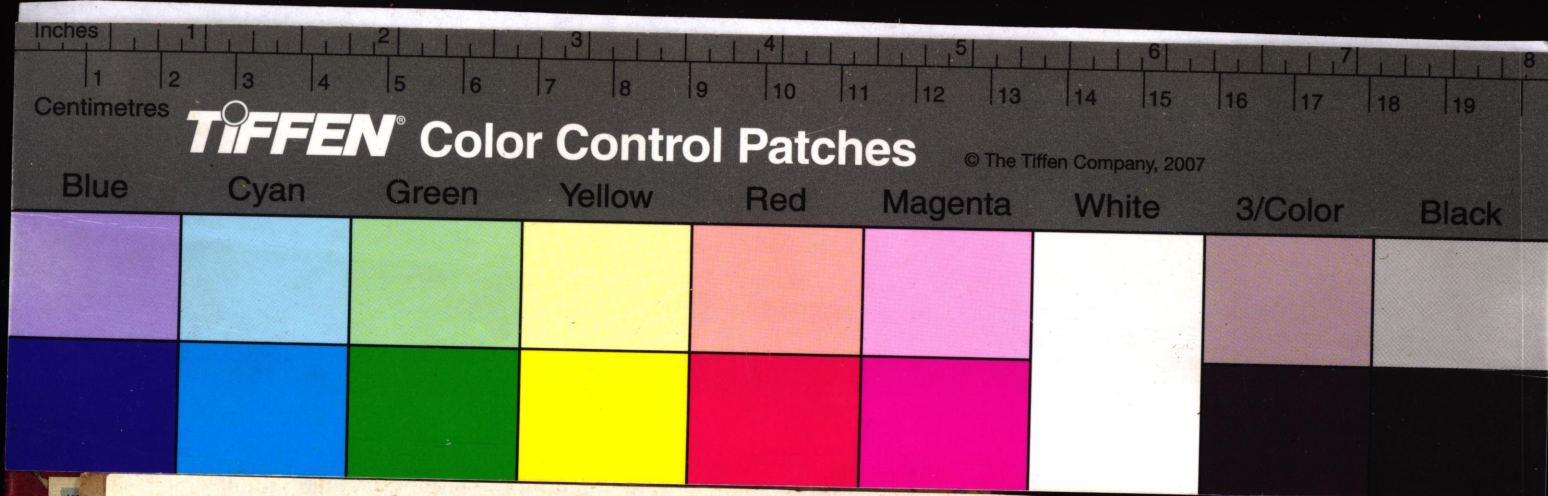
B.M.L. Qu.

248.

RMr. Qu.

248.

198

#127
#71

HISTORIA ELEGANTISSIMA

REGIS TANCREDI FILIAE NEC NON
SECRETARII REGII GISQVARDI, AMORIS
vinculo indissolubili mortem oppe-
tentium, ex lingua Thuscana ex
Boccatio Latinitate donata
per Phillipum Beroaldū.
Hungarū vero mo-
dulamine per
G. E. T.
concin-
nata.

90

Nyomtatott Colosvárat, 1.5.82. Eftendöben.

127
7.1
**HISTORIA
ELEGANTISSIMA**
REGIS TANCREDI FILIAE NEC NON

SECRETARII REGII GISQVARDI, AMORIS

vinculo indissolubili mortem oppe-
tentium, ex lingua Thuscana ex

Boccatio Latinitate donata

per Phillipum Beroaldū.

Hungarū vero mo-

dulamine per

G. E. T.

concin-

nata.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Yakor Historiákat tudom hallotoc
Ssep dolgokat cronikákból oluastoc,
De ez egyre tudom nem találtatoc,
Ssep lőt dolgot mondoc kerlec hal-

Eneklése most leűe Tancredusról, (lyátoc.
Gismundanól Király ssep Leanyáról,
Gisquardusról fő Cancellariusról,
Vegre bolloc nagy bórnyú halálokról.

Oh melly bodog az ki más nyauallyayán
Példát sokot venni, nem maga hazán,
Sőt tanólni bómbed nyomorufagán,
Eftelenűeg tanólni maga kárán.

Réga példa köz beűedben mondatni,
Eűt hallotruc sokaktól énekletni,
Okos Róka vetet tört el kerűli,
Tanólt Haya az horgot is sűűölti.

Gyakor példac kiker nem serkenthetnec,
Máson eset károoc nem tanithatnac,
Azoc magoc nyauallyayán iaigatnac,
Mint Tancredus bolondűagán ohaitnac.

Igen kazdag Király Tancredus vala,
Mint ki Olasű orűagnac wra vala,
Orűagaban beűesűeggel él vala,
Salernumban ennec lakása vala.

Vala az Királynac egy ssep Leánya,
Kereűűűegben neűe Gismunda vala,

Vén Királynac kedue czac ebben vala,
Mert Féfi magzatya neki nem vala.

Soc Wriñac Királynac Gismundaért,
Vduarlánac Királynac Leányáért,
Sokan nálla benuednec sepségeért,
Vgy fáradnac Iffiac Leány kedueért.

Emberkorban már sepe Gismunda vala,
Virágában clete fénlic vala,
Házasságban Iffiac keretic vala,
Ezer kerő egy nap kerette vala.

Nagy focakà de Királytól hallástatéc,
Házassága Leánnac tartostatéc,
Váryihonnét iob berencze érkezéc,
Soc iffiaknac búuec igen czalatéc.

Iffiu Olaf Király azomba iuta,
Ardeából nagy kazdagfággal iuta,
Tancredusnac bizuán hazára állla,
Kit Wriñac félkeduellánac vala.

Ez Királynac noha nem sepe termette,
Kazdagfágért de vagyon böczülletti,
Rút termetét ezzel helyére viszi,
Sep Gismundát ez házassul meg nyeri.

Drága aiándékot Attyánac adà,
Örömében soc kinczet obrogatà,
Drága öltözettel Gismundát latà,
Öröm vián Ardeában indula.

Igen

Igen bosszónkodnacezen az Iffiac,
Kic Leányért régtől fogva fárattac,
Reménységben hogy meg czalatkobranac,
Tanáczkoznac mint ast meg torolhasllac.

Tartoztatni azért fiát nem méré,
Mert Országát soc irigyeitől félté,
Sep erőuel Országában erebré,
Mint io Fiát Leányával vduözlé.

Rövid vdön vén Királt keserité,
Iffiu Királt mert az halál el viue,
Sep Gismundát véghe özuegységben eyté,
Irigyeknec ebben kedueket lelé.

Az Országac ezen nagy gongya eléc,
Királyságac magua hogy el vétetéc,
Görög birodalom Affonyra eléc,
Ebből károc vitezeknec erközéc.

Nagy sirással affony kesereg vala,
Sep ruhayát gyábra fordittya vala,
Agyasházban be rekezkedic vala,
Soc ideig finét nem lattya vala.

Söt ez dolgot midön Wrac meg latnác,
Mint vehetné eleit gondolkodnac,
Mert ez forog elmeyekben Wraknac,
Hogy az bánat gyakran oka halálnac.

Intéc erre Attyához haza menne,
Salernumban Tancredushoz sietne,

A 3

Mert

Mert búuénec így lenne könnyebbsége,
Banatiról kérelme sokot földé.

Lón ez tanácztólle meg fogadásban,
Foglalatos immár vti dolgában,
Országából Attyához indulatban,
Sép vduara Királynac nagy bánatban.

Wrac buual Affonyokat már visic,
Tisztességgel vén Attyához késeric,
Banatiról szép beszéddel kérellic,
Országáról se felekez néc intic.

Affonyoktól Wrac el buczuzánac,
Tancredushoz Attyához hogy iutánac,
Engedelmességgel feyer haitánac,
Hogy holtiglan nekie szolgáljánac.

Nagy szép bókai ándékkal veuénec,
Az affontól Wrac tisztelgeténec,
Országoknac gongyára inteténec,
Békeséggel házokhoz eredénec.

Vduaránac Gismunda meg hagyatá,
Senki Wra halálát ne forgatná,
Sőt előtte neuezetben se hozná,
Mert erette bőrnnyú halált kostolná.

Semmi vigasztalás nem fog búuében,
Nagy bánattól fogyatkozot esében,
Erős hittel lón ilyen esküvésben,
Eltig lenne özuegy ágy tisztelésben.

Illyen

Illyen esküvését Attya ioualla,
Iffuságnac langhyát meg nem gondollya,
Hogy Férfitől Affonyember baezuia,
Eh Farkasnac mint Baránytól el álta.

Ninczen azért az vén Királynac gongya,
Leanyánac valo hazasságára,
Őrök özuegységre mert magát atta,
Húti vagy on annac meg tartassára.

Gyakran esic Iffiaától ez czalardfag,
Sép Mennyecktől főképpen illy álnakfag,
Midőn őket eri keués bosszúsag,
Ottan hútre megyen az Apatzasfag.

Ritka hidgyed berelem igazfaga,
Ő húriben igazán meg állássa,
Mert valahól meg indult ő folyása,
Ott senkitől nincz bizonyos hatara.

Azért Király még bizic Leanyához,
Semmi kérsége nincz szép Gismundához,
Támaszkodic özuegy fogadassához,
Nem gondollya hogy végre neki bút hoz.

Tancredusnac vduarában egy Iffiu,
Lakic vala Gifquardus szép termetű,
Io erkölcsű, lámbor ékes beszédű,
Minden dolgaiban olly io vig kedű.

Igaz vala Ország fogallattában,
Az Királynac búkséges dolgaiban,

Min

40
Mindenekben tanácsa titkaiban,
Fő dolgosza az Cancellariában.

34 Az Wt Isten fel vötte segény nemből,
Nemesseget mert nem vót búleiról,
Kazdagfágot sem hozot eleiről,
Mint Daudot emelte Iuhoc közzül.

Mindenektől vduarban böczületben,
Országától is Gysquardus beretben,
Sép erkölczé hostra illy neuzetben,
Királyságra méltó dicziretiben.

Nagy sokaknac de vagon bantásokra,
Hazaflagban főkeppen ártalmokra,
Az Nemesség, Iámborlág bizasára,
Né tudgyác hogy ninczen most annac árra.

Oh melly ritka most az ollyatén Nemes,
Kazdaglágért hogy ki nem volna Nemes,
Tudományért volna czac böczületes,
Pénzért minden most Nemességben nyertes.

Bolondfagnac mondom azzal kérkedni,
Eleink nec ieleud dúczókedni,
Io erkölczel semmit bizonyítani,
Nemességnec nyomdokit nem köuerti.

Igen hamar Gismunda meg változéc,
Mert vődötől bánat meg enyhiteréc,
Fogadásra ingyen sem emlekezéc,
Az gyási alá berelem be férkezéc.

Lón

Lón hogy Király Wratat vendéglené, 40
Bal kéz felől szép Gismundát vlteté,
Ellenében Gysquardust hely hebeteté,
Az kegyetlen Cupido est örülé,
Ibnac Wrac Királlyal nagy örömben,
Iffiac főnec berelemnec tűzében,
Hogy egymással nem szólhatnak külömben,
Iel intéssel foháskodnac búuekben.

Soc Wt fiac meg is titkon faradnac,
Adománnyal Hertzegec munkálkodnac,
Gismundának berelmében iussanac,
De Cupido igitte Gysquardusnac.

Fogadassát Gismunda nem alhatà,
Attya elöt tót hütét nem iouallà,
Ózuegyfégét sokaig nem tarthatà,
Mert berelem tűze hűrit meg bontà,

Régtől fogua hallottac köz példában,
Alhatatlan asbony fogadassaban,
Hogy ki volna még a szép Iffiuságban,
Nem kerülí leprét Venus agyánac.

Azért vérkec vagon it az Attyaknac,
Hazaflagra illendő magzattyoknac,
Nem viselic io gongyát Leanzóknac,
Serenczébe mert sokaig tartatnac.

Nem iauallom kazdagfágot kie néstec,
Semellyekben soc valogatast testec,

B

legy

50
Igy ruhánac valakic czac örültec,
Igaz szeretetnec de nem engettetec.

44 Czoda nagy szerelme geryed Affonnac,
Mert Giscardust már ohaittya Wránac,
Nincz emlekezeti fogadassánac,
Gyakorta int bemeiuel Iffunac.

Irgarmatlan Istennec mint az tűzet,
Pogán bölczec irrác à Szereteter,
Sem kazdagot, sem begént mert nem nézhet,
Halojában valakiket kerithet.

Szerelmnec tűzét nekéz titkolni,
Fel geryedet langhyát nehéz óltani,
Akar ki mint igyeközzéc fedezni,
Meg gyúlt Söbñec hidgyed fűsét nézhetni.

Czacez vala kéuánt igyekezetec,
Mint lehesse egymással bemebe lérec,
Mert mind ketten örülne bemeielyeknec,
Mind az által rettentí is félelmec.

11 Igen féltic magokat kissebűgtől,
Mert szerelm gyakorta nincz annékül,
Sép Gismundá retteg loc örüzőktől,
Giscardus is Vduari irigyektől.

Követűgre magokat sem bizhattyác,
Mert hűséget bolgákban ritkán lattyac,
Az mint lehet azért igen titkollyác,
De búueknec langhyokat nem ólhattyac.

Okos

6
Okos vala Gismunda mind ezekben,
Oly szép modgyát titkon viselt tűzében,
Ockal tudgya magát tartani ebben,
Nem hordozà búue langhyát nyelűben,
Magát óyia olly igen czendezűgben,
Hogy ne esséc czaczogás beűedében,
Mert gyakorta iffiac esnec olly tőben,
Magoc nyelűe hozza Farkast veremben.

A szerelmet hidgyéd nehez titkolni,
Kináltkēppen hól folyafat kezdheti,
Ha iarasat vrtal nem köuetheri,
Czal faual is de kés hozzà kezdeni.

Ra gondola Gismunda bátorsaggal,
Már dolgához kezdé szép okossaggal,
Mert nem bőlhat külőmben Matkayaua,
Eőt köűönti szép keze irasaua.

Okos affony illy módot ebben lélé, 57
Hogy leuelét szerelménec küldhesse,
Egy szép öreg Fuallót ehez szerze,
Fuallóban leuele be rekesűe.

Meg tanitá köuetét iarasára,
Köuetűgben vűdöt valogatásra,
Hogy io módot keresne bollarásra,
Fuallónac titkon be adassára.

Ióllehet nagy búuel io akarattyát,
Affonyánac fogadà aiándékát,

B 2

De

De nem érti az Fuallónac titkát,
Czac gondollya fűbeli io bandékát.

60 Tekinté meg az Fuallót nem vres,
S'erelménec leuelével sőt terhes,
Ekes befedekkel az leuel tellyes,
Ezen Iffiu éiyel nappal bolly heues.

Hűségesen az leuel inua vala,
Az Gifquardust melly erre inti vala,
Gismundával volna nagy titoc bava,
Azért keues farratságot ne banná.

Igen örül Iffiu ez keuanlagnac,
Nem mond ellent Affony ackarattyánac,
Bátrab engednie Buyafagánac,
Segni kedvet hogy nem mint affonyánac.

Rõuid bõual az Leuel meg tanitá,
Hagyot helyre Gifquardust igazitá,
Semely berént hól Gismundát találná,
Sép viragát Venusnac baggathatná.

Nincz olly titoc kit a berelem nem tud,
Okosságnincz kit fel forgatni nem tud,
Olly reitoc helyt kit meg keresni nem tud,
Okos, bátor, Mert mindenecket tanolt.

Az Királynac vduarához nem mebbe,
El hagyatot sötét Barlang rekesztve,
Melly senkinél már nincz emlekezetben,
De Affonnac gyakran forog esébe.

Vta ninczen sohonnat az Barlangnac,
Sötétsege de mint Vadac hazánac,
Fel neuése körül az soc tóus gaznac,
Nem mondanád méltó Venus agyánac.

Iraában mutatá az Barlangra,
Kire nézne mint drága palotára,
Vgy fietne mint szép ágyas hazára,
Farratsága lenne vigazassára.

Ennec penig bátrabban iarássára,
Került tórnc el távozataassára,
Irigységnec semec be hunyassára,
Sötét éyer varnanac iaráfokra.

Nem lön chez kéfedelme virágnac,
Szuét atta mert erős batórsagnac,
Kötve vége ablakhoz az Sinórnac,
Alá ereszkedéc falán Varánac.

Siet hamar az Barlangot el erni,
Mert hitincc eleget akar tenni,
Néha tóus gyenge testét erleli,
De bandékát azért hátra nem veti.

Iuta hamar Gismunda az Barlangban,
Czac egyedül vagyon nehéz varásban,
Gyenge bûue retteg az sötét házban,
Minden reménsege czac Gifquardusban.

Semmi kéfédelem Iffiu dolgában,
Siet öltöznie Szattyán ruhában,

70 Soc tóus miat ne bantassék vtában,
Mi ruhába vta legyen bátrabban.

10 Fáradságot sokat el kel szenvedni,
Nagy gyakorta felelmes helyen járni,
Soc szerenczét kel annac meg próbálni,
Szerelmec vran ki akar járni.

Rest Iffiakat Venus affony nem keduel,
Nem is lakic az felelmes búueckel,
Vitez kedic de czac az merésckel,
Gyakran esic vgye kormesb kezeckel.

Az szerelem vta meg foghatatlan,
Az melly búbe be akad nyughatatlan,
Soc ssep álmat meg foit, mert álhatatlan,
Félelemmel rakua, fáradhatatlan.

Tudgya vala Iffiu hogy az Barlángban,
Ssep szerelme várya ágyas hazában,
Semmi tartoztatás azért vtában,
Nagy hirtelen be kösöné Barlángban.

Raita esic virágnac nagy öröme,
Mert regula est ohaitotta búue,
Erre vitte nyughatatlan szerelme,
Feyét atta érte veszedelemre.

Immár bizuást öruend mint Matkaiáual,
Ölelgeri ssep gyenge tágaiual,
Szerelméről maga beszél Iffiuual,
Batoritnya ilyen ssep mondásiual.

Scm

Semmit ne fély Iffiu légy bátorfágba,
Ne gondold est hogy húcóm az fokfágba,
Özuegységnecc mert noha voltam rabya,
De már szerelmednecc lésec hú foglya.

Vegyed azért vigh keduel szerelmemet,
Oly nagy hiuen meg őrizd beszedemet,
Coronámmal neked adom hűtemet,
Bizonyfágul foghyad ssep legy gyűrtömet.

Nagy soc ékes besellesi farmaznac,
Ssep Gismunda aiaki mosolyognac,
Hiszen Venus hizelkedő bauánac,
Nem gondollya neki végre bút hoznac.

Ingy álhatatlan szerelmedolga,
Mindenecket fel forgat iarassába,
Ssep Iffiakat iob vighfágnac vtába,
Törben akaft, eyt nagy nyomoruságba.

Czalárd Venus Parisnac hűtöt adá,
Hogy az arany almanac ssep iutalma,
Kazdagfággal lenne Görög Ilona,
Végre alma Troia fogát vaslatá.

Ennecc nyiluábban valo meg értésére no-
ha bőuebben solhatnéc, de legyen ez czac rö-
uide den.

Ez éneknecc rób része az argumentum v-
sán ssep rendel köuetközic.

Ex

82
Ex Boccatij lib: 6. cap: 22. Item, lib: 12.
cap: 52. Homero. & Didymo. Alijsq;
compluribus Troia flammam mi-
seram, deploran-
tibus.

P Eleus Királynac és Thetis affonnac az
Achiles Annyánac Menyegzeyére, Midőn
három Isten Affonyoc, Pallas, Iuno, és Ve-
nus Affont hiuattattác volna, Miért hogy
Discordia Affony nem hiuattatéc az Me-
nyegzőre, magánac affi kissebsegnec tartà, és
bánkodéc raita.

Vala penig ezen nagy gondolatya mi-
keppen est meg torolhassa és bosszuul visssa
adhassa, hogy Discordia és ez Menyegző
örökké emlekezetben lennének.

Talála illy módot benne. Méne az Athlas
Királynac három Leanyihoz, kiknek szép ker-
tekben drága Arany almác teremnek vala,
mert hogy külömben az Almákhoz nem iút-
hatà (mert langos Orofian őrzí vala az
kertet) nagy könyörgéssel egyet nyere az
Király Leanyitól. Melly arany Almára bő-
tűckel ez ígéket merzé: Pulchriori detur.

Az az,

97
Az az, Az három Isten affonyoc köst vala-
mellyic sebb, tehát azé legyen ez a szép alma,
és így az Almát annac a fanac egyic ágára
titkon köté, Melly fa alatt az affonyoknak la-
kodalmoc vala.

Ezen az Affonyoc köst haboruság és
vetélkedés indula, mert mindenic méltónac
itili vala magát az Arany almához.

Melleyen mikor nem alkhatnának, Iupi-
ternec Papyához menénec, és az Paptól ta-
nólságot kérdenec mit kellyen czelekedniec
ez kétféles dologbol.

Melly affonyokat az Pap Ida neuő erdő-
be Parishoz igazita, hogy valakinec ez itilné,
tehát az Arany alma minden tufakodás nél-
kül azé lenne.

Ez tanáczon megnyugodván az Isten
affonyoc, hamar sieténec Parishoz, és meg-
talalván az Iffiat, meg ielenéc neki faradlág-
beli bándékokat, hogy itilette iöttec volna ő
hozzà.

Ez dolgot Paris eszébe véuén elmelködéc
álmába látot ielenésre, meg ismeré hogy Iste-
ni akarát. Hagyà azért hogy eggyenként
mennénec hozzá, és vgy akarnà sepségekről
itiletet tennie, meg is mondani kit illetne az

C

Arany

Arany alma, és minnyáyan iona hagyac.

Annac okáért előbb is Pallas Isten Affony méne be, és ritkon monda : Paris itild nekem ez Arany almát kin most vagyon az vetelkedéc, En is bölcseléseget és tudománt addoc teneked, hogy fellyül műlsz ezzel minden nemzetiségeket.

Annac vtánna Iuno affony méne be, az is illy igiretet tön, hogy ha az almát neki itilne, tehát Országoknac birodalmát és kazdagfágot annyit adná érte, hogy kiuel meg haladhatná minden népeket.

Végre Venus a berelemnec Isten affonya is illy fogadást tön az almáért, Hogy az Pástorfágból Parist ki venne, és ez Világon mennélsebb affont, az az, Az arany haiu Görög Ilonát neki adná házassá, czac ám az két első Isten affonyoktól előné az szépségnek itiletit, és adná öneki az almául egyetemben.

Ezen Paris mint tudatlan és erdőbe Ketskéc mellet fel nőt biro, vgy mint ki Iustinianus institutioit disno lábbal glosálta vala, felindultatván ez vak igireten, semminc alitá az drága szép tudománt, és az birodalommal egygyút socio kinczet, a szépséggel egye-

ccm

tembe az Arany almát Venusnac itile, az egy Affonyemberhez valo dühöt berelmeért.

Honnét Paris az Pástorfágot el hagyà, és Attyához Priamushoz (mert Király fia vala) haza méne Troyába, Innét végezetre nagy soc drága szépségeckel, húb Hayoual vízi erőkeppen, meg kémletuén Menelausnac honn nem letér, (mert Helena Menelaus felesége vala) Sparta neuó Városba méne, és honnét arany hayu szép Ilonát, kit Venus az Arany almáért igirt vala neki, az Királynac minden kazdagfagául és kinczéul egyetemben az az Hayókra fel vltetuen Taoyaba méne Ilonául.

Azért ez Ilonaért egész Görög ország annyira fel háborodéc, hogy Troyát soc fő és vitéz népeknek halálockal egész tiz Estendeig soc károckal viúac, Meg vétetuen annac vtánna az Vár, Paris Philotetestől az Troiánac mezeibe Nyillal lőteréc által.

Ilona kedig meg maraduán Deiphobusnac iutá hazasságába, mert az előbbi Wra Menelaus nem akarà hátra venni.

Ez lön azért Venusnac czalardsága kibe meg czalà Parist, és szép Troyát el forditá.

Lege Liuium primam Decadis. lib: 1.

C 2

Mm

Mindenütt az Cupidon és az Venuson
à szerelmet kel érteni, mert az
Pogánoc ezeket tarttyác
vala à szeretetet I-
steninec.

84 **E** Ngede Cupido Tarquiniusnac,
Hogy vigadná à szép Lucretiánac,
De más felől sinéuel Országánac,
Ra támadá, veté meg budoságnac,
Dido affont nyauallyásúl gerycsé,
Aeneasnac szerelmére ingerle,
De nem sokà búuében viselheté,
Mert Aeneast Tengerre kényszerité.
Iuno Isten affony nagy Achilesné,
Taborában adá mint io vitéznec,
Sép Briseist mutatá legyészénec,
Nem sokára adá idegenkéznec.
Lám nincz semmi gyönyörűség állandó,
Semmi öröm örökké maradando,
Rövid vődn de mind elváltozando,
Az szép vődn után homály varando.
88 Eyfélikor midőn Király hazában,
Soc vigyazást tenne gondolattyában,
Történec hogy lepnec felső Varában,
Érti latà szép Leanyát Barlangban.

11
Czendezséggel magában el titkolà,
Látot dolgot senkinéc meg sem monda,
Mert magában vén Király est gondola,
Halgatással vődn titkot ki nyitná.

Tartostatà ideig titoc keppen,
Gyanosága Leanyához búuében,
Órúzóket azért rendelé hiuen,
Iai Iffiaknac ninczen fülőc az ressen.

Illy kegyetlen bándéka az Királynac,
Ki már halált végezett Leanyánac,
De még nincz ez hireckel az Iffiaknac,
Azért iaryac ytát sokor Barlágnac.

Czac nagy hamar meg változéc öröme,
El fordula minden gyönyörűség,
Nagy siralmat hozà régi vigh keduec,
Mert meg nyiléc titkon viselt szerlemec.

Erre kémec tanitatuán valánac,
Ha affonyoc lenne hogy halgatnánac,
De tarsához körmes kézzel nyúlánac,
Gonosz esét, est hozà Gisquardusnac.

Czodà melly bánattya Királynac eséc,
Véletlenül hogy illy foglya vitetéc,
Hitlen neuuel az Iffiu neuezetéc,
Köny hullással Királytól illy so eséc.

Iay már látom Istennec nagy haraghyár,
Vénfégeben életem nec nagy kényyár,

Kinél tartom vala búuemnec titkát,
Hűségenc el árulta viragát.

Ninczen hűség latom az emberekben,
Soc io tétem ninczen emlekezetben,
Mint most látom Gisquarde seméllyedben,
Kiért lébec érdemlett fizetésben.

Igy tartotté hozzám az te hűséged,
Alnac iffiu ez volté az te hűtőd,
Auagy io voltamért most est fizeted,
Venségemnec gyamolát főtörtetted.

Többet Király Iffiunac nem szólhatá,
Mert nagy banat búuét meg fogta vala,
Nagy sirással könyuei húlnac vala,
Mint fogolynac erre így lón mondássa.

Ved előben most Wram bebedemer,
Hogy ha illic fogad be mentségemet,
Atkaidal ne bosszoncz Istenedet,
Nagyob veséllý hogy ne fallya feyedet.

Velem valo io téted nem togadom,
Kit minden lát, mert bolondság titkolnom,
De erre vit sűbeli indulatom,
Hid meg Wram nem háladatlanfágom.

Igaz biro ellen az Isten néked,
Gyaláznia nem keuántam seméllyed,
De ne vegye nehéz keduel felleged,
Hatalmasb vit erre hogy ha meg nézed,

Este

12
Ebtelenfég auagy háladatlanfág,
Sem geryedet birhatatlan buyafág,
Nem vit engem erre semmi cz alardfág,
Czac vont az nagy sűbeli hatalmasság.

Nagyob annac Fellegednél hatalma,
Hatalmánac hidgyed szélesb határa,
Serelemnec ólthatatlan tűz langa,
Ez vit engem sebes tűze habyába.

Nem retteg ez erős Feyedelmektől,
Törvényeknec sem kemény igaitól,
Semmit nem fél az kegyetlen haláltól,
Nem ohattam magam illy hatalmastól.

Nem tudodé soc erős vitezeket,
Nagy Wrakat, és bölcz tudós népeket,
Az serelem nagy soc Feiedelmeket,
Saruon kötue hordoz soc erőfseket.

Annál inkább kezdé Király busulni,
Gisquardusnac bauán fellyeb geriedni,
Paranczola azért Tömletzben vetni,
Mert vakmerő bebede ast érdemli.

Ezenközbe Gismunda nagy vighfággal,
Nyataskodic hazaban barátival,
Mert nem tudgya hogy Matkaya bánattal,
Az Tömletzben kesereg ohaitással.

Meg izene Király sűp Leanyanac,
Véget vessen mingyarást vighfágánac,

Men

Mert homálly a történt fénnyes napjánac,
Vérrel fordult feredőye az hódnac.

Illyen köuetsége lön az Királynac,
Melly bánatot hozà à szép virágnac,
Nem tudoya még az goncß bandeknac,
Engedelmet izene mint Attyánac.

Sõt Wrakban Király titkon hiuatà,
Hogy törüénnyel Iffiakat áldoztassa,
De Vén tanáczt est bolondfágnac mondà,
Sõt Iffiakat ösue adni tanaczlà.

Ezzel nem gondolà hiva Gismundát,
Kemény búual vgy rettentí Leányát,
M n l az által nem túrbeti síralmát,
Harag búual így kezde el panaszát.

Rettegnie nem tuttam seméllyedíól,
Goncß affony nem feketem illy vétektől,
Augy ki tart berelmes gyermekéról,
Iay nekem most sebem magam törétől.

Alnoc Affony így állotté mondásod,
Ez valaé előttem fogadásod,
Alhatatlan volt lám minden mondasod,
Így czalt engem tétetet iamborfágod.

Midőn iambor Wradtól meg maradál,
Ózuegy séghen Ardeahól meg iutál,
Nemde ezen ackoron hűtöt adál,
Hogy hóhiglan ózuegy ágynac solgálnál.

Mene

Menelaust immáron nem czudálom,
Hogy tarsától czalator már gondolom,
Mert erőtlen Leánzócz hűti látom,
Hűtec addig mig láboc belől aiton.

Oka ez volt hamis fogadásodnac,
Vtat nyithas álnoc czalardságodnac,
Esküuéssel hitelt keres dolgodnac,
Így busiczad életét vén Attyádnac.

Rollad soha bizony nem hittem volna,
Hogy illy vétec búuedben el titkolua,
Vén ségemnec legyen meg busitoya,
Mert aét hittem hogy te légy nyugatoya.

Te csettéd már nyomorúlt vén ségem,
Minden népec közöt bídalmas neuem,
Gyalázatos immár Királyi hirem,
Nem keuánom azért hosßab életem.

Ekeffége Királyi nemzeteknec,
Gyalázatra fordula seméllymnec,
Sép istápya meg romlà vén ségemnec,
El maradà öröme életemnec.

Minden testi jóckal engem az Isten,
Látogatot bõúséggel kegyelmében,
De meg vonta est töllem itiletben,
Hóltom vrán biro ninczen sekemben.

Drága aiándéka az nagy Istennec,
Kinec iambor magzati neuelkednec,

D

Nem

Nem gyalázzac venféget búleyeknec,
Óregbitic io hirét nemzeteknec.

107 Ved ešedben leanyom ešt magadban,
Melly nagy vétec Királyi vduaromban,
Te miattad ešt méltoságomban,
Hogy nemtelent vittél ágyasházadban.

103 Oh melly igen búuemet kešeriti,
Bánatimat ez dolog öregbiti,
A šeretet búuedet erre víšti,

Hogy az parašt Gifquardus keduelheti.

Raitad annyi nehezšégem nem volna,
Šemellyedet ha meg bőczűked vólna,
Es ha hozzád hasonlót nézzél vólna,
A šeretet így nem vakitot volna.

Veledé Gifquardus ki nemzetšége,
Nem tudodé šeretöd parašt vére,
Nincz senkitől titkolva šegényšége,
Hól Oršága kit illetne šemellye.

Magad tudod gyermekšegétől fogva,
Vduaromat engedelmemből lakta,
Magát noha io erkölcsben tartotta,
Nemeššegre emelte šolgallattya.

Az kic búletésből Nemeššegeket,
Bizonyittyác Attyokról Cimereket,
Nagy nemzetből hozzác eredeteket,
Tudod azoc višelnec Nemeš neuet.

Melly

Melly Wrfiac Nemešec Vduaromat,
Látod lakyác fő Hertzegec házamat,
Hogy ha meg nem tartozhattad magadat,
Fordítottad volna ezekre ortzádat.

Auagy kazdag Traciánac Királlya,
Iutot volna ešedben nőtelen Fia,
Házasságban neked šerzettem volna,
Hólta vtán erre néz birodalma.

Nagy gyalázat Királyi Coronámnac,
Šidálmára lenne méltoságomnac,
Šegény rendre birtoka Oršágomnac,
Hóltom vtán ha ešnéc Gifquardusnac.

Téged az föld iob előttem el nyelyen,
Šemem előt bár az halál el vigyen,
Gifquardus is ez világból el veššen,
Hogy sem mint šekemben ez álnac vlylen.

Véget vetec ez arúloélténec,
Ne őrűlhes éktelen šerelménec,
Ezzel töltem kéuanšagát búuednec,
Šeretödöt eškül adom férgeknek.

Már két dolog búuemet tartoztattya,
Melly kéššégben gondolatom parašt ya,
Nagy haragom elő, ki ešt mutattya,
Elednec legyec dűhöt hohera.

Okoššágból de Attyai šerelem,
Erre vonná hozzád kegyelméššegem,

D 2

Ešt

Eft mutatna hozzád régi io keduem,
Kegyelemmel hogy lenne engedelmem.

Batorfággal nem tudom mit miuellyec,
Haragomban ha büntetésre nézzec,
Vagy kegyelmet szerelmemből köuessc,
Tégy választásban mi tertzic nekced.

151 Igy az Király el végezé bebedét,
Haragában el forditató békét,
Hogy ne lássa Leanyánac semellyét,
Mind az által várya választételét.

Mert Királynac ez vala ő búuében,
Kegyetlenfég ha lenne bebedében,
Igy leanya induloa könyörgésben,
Sík reménfég de marada kezében.

Példa legyen ez az iámbor Attyaknac,
Ne geryesséclanghyát az Iffiuságnac,
Szent Pál mongya hogy azzal nagyot ártnac,
Io intéffcl fockal többet hábnálnac,

Az Attyákban vai ki keuefen tudgyác,
Hogy miképpen magzattyokat taniczác,
Tudatlanoc, mert magoc sem tanultac,
Io erkölcsnec plantayat nem kostoltac.

Tanításnac tiszit meg sem tanullyác,
Sokan semmi munkánac ást alittyác,
Vereségben, haragban ál ást tudgyác,
Mint Tancredus czac dúhöskező Attyac.

Iffiac

15 Iffiac köst ha látod a szereteter,
Féne képpen kerlec meg ne retenczed,
Szeretetc dűhi mert nagyot tétet,
Isten berént házasságra sőt inczed.

Eft hogy látá Gismunda el busula,
Edes Attya hogy latni nem keuánnya,
Semmi gongyát láttya iouendő kárna,
Foházkodván semét vete Wrakra.

Nem túrheté könyuei húlnac vala,
Nem nézheti Attyat ást bánnya vala,
Sép semei vérrel fordulnac vala,
Kegyelenne Királt ez inti vala.

Tartoztatá Gismunda vég siralmát,
Könyueitől tőlly gyenge ortzayát,
Hogy ismere Királynac nagy haragyát,
Férfi búuel így kezdé el mondasát.

Isten nélkül nem lehet semmi tudom,
Végezéffe ellen nincz tanáczzallom,
Minden dolgot tölle biratnac látom,
Egy más szeretőkre gongyát iol tudom,

A szerelmet bennem nem titkolhatom,
Nem is illic az ellen rugodoznom,
Noha tölled Wram Attyám vadlatom,
Ercz meg melly méltatlan azokat hallom.

Méltóságát felségednec becziölom,
Itileted Vénfégedhöz mértéklem,

D 3

Hara

Haragodat semmiben nem kerleltem,
Hizelkedő főval fülöd sem kentem.

W Aszt ne véllyed Attyám hogy haragoddal,
Most használhas raitam busulasoddal,
Nem iyeshedd búuemet fene sóddal,
Sőt berelmem geryeszed inkább azzal.
148 Mert kési vagyoc az halált meg kóstolnó,
Sörnyű itéletit raitam próbálnom,
Sép Gisquardust hogy nem mint hátra had-
Berelmeért haláloamat nem bánom. (nom,

Oka igaz nincz ebből feddésfednec,
Hogy meg segtem fogadasat hitemnec,
Nem tudodé iob engedni Istenec,
Meg beczúluén viragát az vődönc.

Régen kellett volna erre vigyáznod,
Igaz Attya léuén semed meg nyitnod,
Iffiuságnac langyát iól meg gondolnod,
Eft hosta most gondviseletlen vóltod.

Iryác Aethna hegynec ő sebes tűze,
Mint az Napnac vgyan geryedez fénye,
Ezenképpen iffiuságnac berelme,
Kiuáltképpen egh Leánzóé búuében.

152 Bátor búúnc mert io karu viréssel,
Melly nagy hartza vagyon ellenfégeuel,
Sép termetnec hiddel à Süzességgel,
Olyan hartza vagyon mint ellenféggel.

Soha

16
Soha ninczen berelemnec iob helye,
Örömesben hól verekedgyéc féske,
Sép termetű Iffiaknac mint búuekbe,
Mert Venusnac nagy kedue lép semelly be,
Eletemnec most nállam lép virága,
Idöm olyan mint lépén ki nyúlt Rósa,
Iffiuságnac kebelemben illattyá,
Hogy lehettem illy ióknac titkoloya.

Kőfal közöt életem nem túrhettem,
Féne módra élnie nem berettem.
Házasságban tudod ez előt ékem,
Régen hagyot iómra most vissza téttem.

Eftelenfég haboc ellen euezni,
Sebes félnc ellené igyekezni,
Nyaiságtól Iffiakat is tiltani,
Természet folyássalban meg fogni.

Sép Ilonát hozott elő példaul,
154 Miként czalta hűtesét nagy álnakúl,
Ne czudald mert nem eft történetből,
Nem volt házasságoc illő termettől.

Házasságnac nem czac az hit kötele,
Mert gyakorta czizamic hitnec vége,
A lép vődö hidgyed fő erőssége,
Mert Iffiuual agnac diztelen élte.

De inkább eft czudáalom hogy forgatod,
Feiedelem léuén elmed faraztod,

Hogy

Hogy szeretöm Király, nemből nem látod,
Ezért dolgom iaualni sem akarod.

Itileted nem méltó Vénfégedhöz,
Nem is férnél Attyám io móddal ehez,
Gyalázatot hogy keres illy hiuedhez,
Hid meg nem fér régi dicziretedhöz,

Vduarodban tistelec mindeneket,
Wrfiakat foc kazdag Hertzégeket,
Nem gyalázzom meg ebből bé mélyeket,
Tistelettel latoc minden rendeket.

De ezec köft kic Palotadat nyomyác,
Kazdagfággal magokat mintogattyác,
El bémeleste bémem ök állapattyát,
Gisquardusnál hasonlóbbat nem talált.

Nem volt itiletem az kazdagfággért,
Soha senkit nem tisteltem Aranyért,
Eft szerettem illy drága erkölzeért,
Azoknál nincz kic farattac keduemért.

Panašodat hogy penig ebből mondod,
Ektelenül eft bémeimre hányod,
Segénységért szeretöm bídalmazod,
Nemességért nemzetiért tagadod.

Nem tudodé Attyám berencze dolga,
Alhatatlan mindenben adománya,
Eggyic kezzel mit ad, mással el vonsa,
Hidgyed illyen minden kazdagnac sorfa.

Az

17
Az kazdagfág berenczeiöl biratic,
Melly igazán az ködhöz hasonlatic,
Erös feltől midön haborgattatic,
Aft sem tudod melly hamar el béllezic.

Igaz vgyan ki arra ragazkodic,
Eleitől marattal dúcökedic,
Ha berencze akarya hamar esic,
Hire neue kazdagfággal enyisic.

Gondold Attyám fiait a berencze,
Miként tarttya kikben vagyon ereye,
Az kit fel vót tarttya meddig io kedue,
Czac az tudományon ninczen ereye.

Nemde Quintus Scipio kazdag vala,
Ki Romában nagy feyedem vala,
A berencze eft böczülteti vala,
Nem tudodé Tömletzben lön halála.

Nagy Agesilausnac iffiu fia,
Kazdagfágnac annyira örül vala,
Lacedemont pénzert el attra vala,
Ehfég miat kellettéc meg hálnia.

Mit mondhatnál Quintus Aemiliusnac,
Nagy Románac fő Imperatoránac,
Kazdagfága hires vala hazánac,
Segyenlem eft, hallom disno Páštornac.

Tarquinist hallottad orfágaba,
Nyólcz és harmincz eftendőt Királyságban,
E Nagy

Nagy kázdagon éle soe gonósfágban,
Gyalázattal halála lón rabfágban.

Houà hadgyuc Románac fő Hadnagyát,
Bellifarust, egy nehánfor triumphált,
Parthusoknac meg véué o'fágokat,
Kulduláfra hozà Serencze dolgát.

Kázdagfágért senkinec ne süuegölly,
Segénységért lambort soha ne gyúölly,
Io erkölczet és tudománt meg beczúly,
Serenczenec orrán keuéllyen le v'ly.

Minden külfő s'epségec el maradnac,
Mint az harmat hertelen el s'aradnac,
S'ep-termettel kázdagfágoc el húl nac,
Az tudósoc öröcké v'alkodnac.

Nemességec sem tagadhad azoknac,
Illyen drága kinczel valakic birnac,
Serenczenec semmiben nem solgalnac,
Tudós embert soha ne mongy parafinac.

Az Nemesség nem czac külfő nemzetiség,
Mert nem testnec de elménec fényesség,
Sem nemzetről s'armazando tisztesség,
De tulaidon természetü fényesség.

Két esköze vagon az Nemelleyeknek,
Mellyec által réb'eltetnec mindenec,
Fegyuer eggyic vta ez tisztességnec,
S'ep tudomány másodoc vta ennec.

Igaz

18
Igaz nemességet nem adhat az pénz,
Nem vehetni árron mert igen nehéz,
S'inn emesség az kic Papiroson vé's,
Serenczétől illyetén nemesség vé's.

Minnyaiunknac eredeti Istentől, / 97
Sületésünc hozatic Aryainktól,
Io életünc adatic czac Istentől,
Az nemesség io erkölcz folyasától.

A s'ep Haynál czillag melly s'epen fénlic,
Többi közzül az Eghen ki ismerfic,
S'ep erkölczec Gisquardusnac igy fénlic,
Nemessége mindenec kö'st tündöklic.

Eot szerettem Aryám mindenec felet,
Mert méltób volt hozzám egyebec felet,
Mig az Isten el nem vé'si életemet,
Soha tölle nem vonsom s'erelmemet.

S'üböl vallom ha az halál el vé'si,
Hitetlenül s'emem elől el vé'si,
Ha életét álnaksággal el reiti,
S'örnyű halált kés' lebec meg kostolni.

Gondold meg iól ha s'erelmem fedheted,
Te magad is lám Gisquardust s'eretted,
Nám egyebec felet meg böczületted,
Hát ennekem s'ememre miért veted.

Ne s'egyenlyed Aryám est' melléd vened, 116
O'fágodban Gisquardust réb'eltedned,

E 2

Lca

Leanyodat kerlec eggyút szerezzed,
Neuelkedgyéc ezért io hired neued.

Ebből bizony gyalázatot se véllyed,
Iámbor hiued ha Feyedelmé téved,
Idegenre országod nem erebted,
Nem hallatlant késeztél ha meg nézed.

Gondold meg az Romai birodalmot,
Melly ékedre berenczéfen biratic,
Erederét Roma Pástoroktól vót,
Nagy soc segényeket feyedelmé tót.

Hosbhus Tullius parasit vala,
Egy bolgálo affonnac fia vala,
Deakfagban fel neuelkedet vala,
Feiedelme Isten emelte vala.

Ptolomeus segény Katona fia,
Louag rendből nagy méltoságra jutá,
Negyuen estendeig Aegiptust laká,
Nagy hűséggel az Királyságot bírá.

Az hatalmas Dariusról mit mongyác,
Hű voltáról most semmit hogy ne bőllýac,
Nem tudodé fia egy Poroszlónac,
De Istentől Királlyá Persiánac.

Parrasius Licastus atyafiác,
Edes búleyektől el hányarátanac,
Egy Pástoról Istenért tartarátanac,
Királyságra Archadában iutánac.

Mit

19
Mit mondhatnál Agatokles Királlyról,
Minden tudgya parasit nemzet Attyáról,
Hires vala Hadban viselt dolgáról,
Királysága vala Siciliáról.

Kövefd Attyám nagy Maximinus Cza-
Ki fel vőve tudományért Deakiát, (bárt,
Gadareust egy Kötél verő fiat,
Leanyaual ennec adá országát.

Semmi rendet nem vát az Wt Isten,
Semelly valogatás mert nálla ninczen,
Segényeket padd alól elő veszen,
Nagy kegyelme vagyon ötet felőken.

Mond meg Attyám kerlec itiletedre,
Lám sokakat mar lattál venségedre,
Ha Wrsibol töb menté nagyobb rendre,
Mondom maga kereset tisteflegre.

Auagy parasit nemből a kic támattac,
Semmi kazdagfagot vellec sem hosztac,
Talástaké nagyobb méltoságokat,
Nemzeteknél fellyeb Wraságokat.

Igaz itiletet ha ebben követz,
Igazságnac haragnál fellyeb engetz,
Hid meg többet czac vduarodba lelherz,
Kiknec régi Ros kenyerec, most Peretz.

Gyengen tartot soc Wrsiakat láttam,
Kiknec ióságokon gyakran czudáltam.

E3

Kaz

Kazdagfágoc költhetetlen azt mondtam,
De nem soká az Bárlont búrnec láttam.

Olly iratos drága szép palotáját,
Nagy nemzetes Wrac láttam iofágát,
Tegnap vigan lakta szép erős várát,
Ma Pór wrnac zörgetie benne dobyt.

Az Istennek illy czudálatos dolga,
Nagy soc begént emel fő Wraflagra,
Soc Wracat visont háyas táskára,
Mindeneket vonson akarattyára.

Touáb immár befédem nem nyúthatom
Hisem vótte edbe keuanfágom,
Ha végeztet hogy feretóm meg hallyon,
Bár nekem is io vóltod ne használlyon.

Véget veté Gismunda befédében,
Semmi retteget sincz, bátor búuében.
Királt eité olly igen nagy kétségben,
Eftelenfég háallyog esec búuében.

Nem tudhattya mit kellyen mielőie,
Mert iól láttya igaz Assony intése,
Nem engedhet igaznac mert vak búue,
Homályt eyte Lelkében harag merge.

Köz befédben est iól bokrac mondani,
Az kit Isten meg akar ostorozni,
Vak veresfég kezd hazát állani,
Elmeiében meg fogy io itéleti.

Hit

20
Hiden Nabal nem gondola tanaczát,
Nem hiheré ra kőuerkező kárát,
Eyiél titkon inté egy fő solgáyát,
Le vágatni paranczola Deakyát.

Leanyánac hagyá hogy vesztene,
Ne talancán meg esné dühöt búue,
Mind addig is hazából ki ne menne,
Mig búuében czendességet nem venne.

Immár vigan éfi Király ebédet,
Szabadosnac alitty gondtol feyét,
Mar ő verte Tengeri ellenfégét,
Hogy ártatlan verben mosdhatta kezét.

Nyughatarlan fűt feyű emberekben,
Soha ninczen nyugodalom feyekben,
Ebről ebre iargalnac elmeyekben,
Fornac miként hew viz kiczin bógreben,

Vigan lakya Király ő lakodalmat,
Fel mébarlot Iffunac tarattyá torát,
Pohárokkal könyveszteti halalát,
Nyomyác háta megé az Passamefát.

Visont wi bolondfág vité öldolat,
Nyálankfagra indita Király gyomrát,
Nem akarya elfeledni haragyát,
Azért hamar solita fő solgaisyát.

Hűségében vgymond nem kétkeltem,
En io hiuem mert immár meg ismertem,

Sol

Stolgalatod soc dolgokban diczirtem,
Hűségeded most mutasd meg ennékem.

Gisquardusnac hogy inkább hidgyem veß.
Mert lelkemben mint ha érzeném éltét, (tét,
Mennyel azért metéllyed fel holt testét,
Selül hiuen hozzad előmben búuer.

214 Hiden bolga keß mingyarást engedni,
Tistét hoharlaggal öregbíteni,
Mert tudgya hogy ha est nem czelekeßi,
Fog orráról az nagy Palasik el cñi.

Mert Vduarnac olly tökéletlen dolga,
Nem élhetz ott magad szabadlagába,
Kezed nyelued Wradnac rabsagába,
Seniség mellől gyakran esel hidásba.

Sietféggel hiue est el fogadà,
Köntös alól veresbúuer ki adà,
Aiándékul az Királynac mutatà,
Kiert nagy kegyelmet Király aianlà.

215 Egy szép Arany mosdót Király hozatà,
Tarhazába kazdagb mosdo ez vala,
Közepire à búuer tötte vala,
Bolondlagát ezzel mutattya vala.

Ebéd felet Leanyát meg kimlete,
Kochonyául à búuer neki küldte,
Nagy örömmel aiándékon ielente,
Szerelménec búue volt meg izené.

Bosßu

21 Bosßu helyét ved Atyád aiándékát,
Meg gondollyad raita töt bosßusagát.

Súból külte szerelmednec tarhazát,
Fogadd olly örömmel mint búued titkát.

Szerelmedre Gisquardust è bú hosta,
Az nagy erős köfalon ez hordosta,
Kit te súból ohaitottál gyakorta,
Fogyád bizuást mert Atyád aiándéka.

Kegyetlen hir szép Gismundat köfönte, 221
Tágaiban testét el hidegité,
Nagy hertelen ebédét el feleité,
Róuid búual Attyánac est izene.

Hasonaltan már magam igirete,
Mert életem Isten meg eléglette,
Mond meg en Atyámnac ez ielensége,
Aiándéka már életemnec merge.

Hiden dolgainac végfő haláya,
Erdemlette Gisquardus bolgallattya,
Ennec legyen Isten meg haláloya,
Sép búuemnec hogy arany koporsóya.

Legyen Isten érdemlet fizetésben,
En Attyámnac, mert fertőzic véremben,
Erdemlic est Istentől fizetésben,
A Szerelmet kostollya meg eltében.

Hogy est monda az mosdót által foga,
Maga vísi sirua ágyas hazába,

F

Végig

Végig nyitá aítót minden lattára,
Késervesen sir a búre borula.

Büntetőye legyen Isten azoknac,
Egymás szeretőkre az kic rámadnac,
Sép kötelei szaggattyác Istenűságnac,
Vadac szaggassac meg búuét azoknac.

Elvebben az ki most velem est tötte,
Hogy előttem halua szerelmem búue,
Eletemet nyiluan ez irigylerte,
Halálomban legyen kedue be töltue.

Oh szép búuem lelkem nec nyugodalma,
Nem valae elég hogy búuem látna,
Lelki szememmel téged foglalná,
Tetsi szemem látni est nem keuánta.

Lám lélekben valanc őbuc foglalua,
Szerelmünkben olly sépen be kapcsolua,
Sépen egymást mindenkor láttuac vala,
Arkozot az ki minket el választá.

Holt testedet Aryám meg bőczüllette,
Drága arany koporsóval tisztelte,
Bizony méltan személyed érdemlette,
Vduatánac mert ezac te valál sine.

Vegyed lelkem már végűsö tisztelem,
Koporsodat öttöste meg bőü könyuem,
Nem keuánom nálad nélkül életem,
Lélekben is meg kereslec szerelmem.

Apol

22
Apolgattya nagy sirással az testet,
Könyueiben mossa vértől a búuet,
Köny hullását kit immár meg eléglet,
Ablakáról ki önté mint bőü vizet.

Be töltettem vgymond szerelem tiszit,
Meg állottam fogadásomnac hűtit,
Meg sem ezaltam szerelmem igiretit,
Már fel vessem vtólso inleitet.

Sőt ha az bölcz irás igazat mutat,
Hogy az halál ezac testen igazithat,
De az lélec érzékenységben álhat,
Hát lélekben a szerelem vigyázhat.

Mit gondollyac tahát en az halállal,
Szerelmemért testem szakadassauval,
Ha ezentől nagy lelki bátorsággal,
Vigadazom ottis szép Giscarduffal.

Oh szép Venus Iupiternec leánya,
Szerelmem nec ki vagy Isten asszonya,
Légy immáron sebeim gyógyítóya,
Látod senki búuem vigasztalóya.

Mire búletésemre vigyáztál vólt,
Iőuendő vődöre ha nem gondolt vólt,
Mire természetemre ilyen gondod vólt,
Ha keuánfágomra nem tekintet vólt.

Oh kegyetlen bár ne láthattál volna,
Attyám házat meg se bálbattad volna,

F 2

Nyila

Nyilaiddal rám ne lőhettél volna,
Halálomnac ha voltál keuanoya.

Vén sülemtől volt elég kissebűségem,
Almadozuán neved is említöttem,
De ha beléd röpüllet immár lelkem,
Medgyec mert czac hozzád fiet befédem.

Gyilkosságod noha az előt is tuttam,
Sép búzéken vérontásod hallottam,
Tökéletlen voltad de nem gondoltam,
Hogy estt raitam meg próbáld né álmottam.

Hitlen, miért őrzű el vesűsemnec,
Vagy mi hasűod vesűeben életemnec,
Ha te voltál kezdűye szerlememnec,
Miűt nem vagy őrzűye életemnec.

Aldozatra volt tárházomban kinczem,
Kiel Őltarodat meg tisztelhessem,
Szerelmekben tartottál volna hiuen,
Meg nem kimillettem volna semmiben.

Az te tölled mutatot Barlang helyre,
Szerlemmel kiben voltam retezve,
Sép Kápolnát vívelt volna nevedre,
Ez lőt volna holtig dicziretedre.

Országomban vannak Menyecz fép búzecz,
Ezecz kőst is Inneplőt volna neued,
De ha töllem te est nem keduelleted,
Hízzecz gyomrod tellyecz véremben kedued

El

El engekem ezért mindenűt neuem,
Szerelmemben hogy meg marattam hiuen,
De tenéked neved lesz tökéletlen,
Gyakran esic Sido mise feyeden.

Vérben telhetetlen kegyetlen Venus,
Hizelkedő étked mint szép Madar hús,
De sokaknac búuoc miattad olly bús,
Soc szép virág életénec vagy te gús.

Születésed miczoda állatról volt,
Vagy életed minémű Vadac kőst volt,
Oroszlannál leked lám kegyetlemb volt,
Illy virágon búued hogy nem esic volt.

Hova téb te kegyetlen annyi soc vért,
Mennyit immár öntöttél Szeretőkért,
Sép iffiakat meg fojtottál egymásért,
Soc búzákat öltél meg berelmekért.

Soha fegyuer annyi halált nem eytet,
Mennyit az te kezed berelem vesztet,
Kiket mérges poharod rébegitet,
Görög ország arról bizonyfag lehet.

Te öled meg szép Medeát Iasonért,
Dido assont meg foitád Aeneasért,
Szép Helenát elvesztéd az Parisért,
Már engem is te ölly meg Giscardusért.

Végő buzún tölled immár ez legyen,
Szerelmem neciét velem el viszem,

F 3

Kebe

Kebeledben nyugottam hála legyen;
Soc szép búzecske példája legyen.

Veget veté Gismunda befedében,
Az holt búzecske kapzola bebelében,
Semmi kedvezés nincz bátor búzében,
Mérget iúéc hogy vég lenne életében.

Nagyot tétet Iffackal áberelem,
Kiáltkeppen az meg rettent félelem,
Búfult búzében nincz semmi kéfédelem,
Bóssúfagnál sincz nagyobb vesédelem.

Folly az méreg szép Gismunda testében,
Vgy változik mint holt ember színében,
Szép szemek könnyei labnac neztékben,
Sakasskodik rágoc régi erőben.

Erőtelen immár teste méregtől,
Földön förtöng el költ már erejétől,
Szép ottzaya förtözve taitéc vértől,
Közel vagyon bucsuya életitől.

Zengnek minden paloták budulástól,
Nincz búzecske vduarnak futkozástól,
Nagy iay so zeng soc leány affoniotól,
Hamar Király vgréc Kotzka hanyástól.

Nagy rettegue Wrackal Király iutá,
Földről emelgeti leányát sírva,
Vgy átkozza magát mint bolond Attya,
Végző búzát Leanyának keuánnya.

Már

Már be húnnya szép szemek valánac,
Hogy ismeré síralmát vén Atyánac,
Mint ha véget vetet volna álmánac,
Semét fel emele bóla Királynac.

Ninczen Atyám most helye sírásodnac,
Bizony bolondságra könnyeid húlmac,
Tudod oka te voltál halalomnac,
Ohaitásod tarcz végző nyauallyádnac.

Eset után embernek vesékedni,
Nagy bolondság keuánt dolgon bankodni,
Ki az követ maga feyére veti,
Estelenység annac sebet iaygatni.

Tudod igaz dolgot tölled keuántam,
Isten törvényéhez magam kínáltam,
Jóvendőkre keués gondodat láttam,
Országodnac iauára gondolkottam.

Kazdagfagát tárházodnac nem vártam,
Semmi kinczed lám soha nem keuántam,
Ez egy Iffiat de búzából ohaitottam,
Dragab kinczet ennél nálad sem láttam.

De ha immar ez volté keuanságod,
Erre vigyen búzeli indulatod,
Hogy véremmel enyhiczed bömieságod,
Már ez egyben jelencz meg igazságod.

Ha élünkben minket ösue nem adál,
Semmi jóval életemben nem látál,

Isten

Isten kötelebén illy ellent tartál,
Deez egyben légy most io akarattal.

Az nagy Isten kiket őszue berkebetet,
Látod halállal is meg kötelezet,
Te se válazd egymástól az két búuet,
Egy koporso nyugosza az két testet.

Mert lelkünknek egyyút volt nyugouása,
Testünknek is légyen egyyút hállása,
Az vtolsó Napnac is io várása,
Egyyút vigyen minket fel tamadáfra.

Véget veté siralmas beűedinec,
Hólt búuere hailà beretőyénec,
Meg indula nagy ereye méregnec,
Véget veté à szép virág élténec.

Az Wrackal Király nagy sirást tartà,
Késervesen hólt testet apolgattya,
Soc átkokat maga feyére hanyà,
Házasságnac hogy volt ellen tartoya.

Vduar népe olly nagy bánatban iutà,
Soc sirással Király vduara rakua,
Nagy ideig Domb, Trombita halgatà,
Soc szép ékes ruha gyásza fordula.

Temetésre drága koporsót berze,
Sép bötűckel aranyból ékesítue,
Az két testnek egy koporsóban léte,
Tisztelességgel Országától temetése.

Negy

25
Negyuen napig hazából ki sem lépec,
Mert bégyenlé hogy hazán ez történec,
Országától is annyira váltatéc,
Sankiuetés gyilkosnac kiáltatéc.

Szüében is már nyughatatlan vala,
Gonoságát lelke kialtya vala,
Immár késén dolgát ohaitya vala,
Országában kit hadni mert nem vala.

Czuda serény az Ordeg ő dolgában,
Nem rest ahoz hol mit kaphat torkában,
Hidgyed annac örül kit lát bánatban,
Erőlkedic mert vonni haloyában.

Az bünt gonos feregnek irás mongya,
Ki mindenkor Embernek búuet rágya,
Félelem és rettegés neki földgya,
Veszedelmes halálnac inditoya,

Erős köfal az io lelki ismeret,
Mert vezérli minden ióra az lelket,
Visont gonos hamis lelki ismeret,
Minden gonoságra vonsa az embert.

Az melly búbe már be eset az kéttség,
Közel vagyon ahoz Cain betegség,
Es melly lelket izgat békételenség,
Ninczen annac életiről reménység.

Vén Tancredus nem kezde nyugodnia,
Nincz búuénec senki olly biztatoya,

G

Gonos

Gonosz bűnc büvénc furdoloya,
Bús léleknek czac Isten oruolloya.

Irua hagyá minden Testamentomát,
Az Wrakra bizà Országac gongyát,
Agyas házban viué tirkon Handfarát,
Ezzel Király által vité ömagát.

Annál nagyob gongyoc eséc Wraknac,
Hogy meg értéc halalát Királyoknac,
Budósáa nagy vala Országánac,
Már helyette idegent wralánac.

Igy veré meg Isten Tancredus Királt,
Minden kazdagaggal el veszté házát,
Idegennek iúttatà birodalmát,
Igy adà meg keüelységnek iutalmát.

Az nagy Isten így szokta meg büntetni,
Keüely kazdagokat semmiué tenni,
Hozzá képest ki fog mást meg vtálni,
Kétségnekül Isten el nem benuedi.

Példa lehet Tancredus nagy sokaknac,
Kiuáltképpen penig iám bor Aryáknac,
Meg bezúluén ideyét Iffuságnac,
Ne reckesbéc vtát az házasságnac.

Nagy dolog ez hogy fémit né gondolúc,
Máson eset nyauallyán nem tanolunc,
Mikor raitunc esic ackor iaigatunc,
Illyen dolog nem régen eséc nállunc.

Azért

26
Azért Attyác és Tutoroc kic vattoc,
Solyom legyen semetec vigyázzatoc,
Az vdonec viragát ha lattyátoc,
Az Pártánac sokà ne áldoztassatoc,
Soha ne hid midön Leanyod mongya,
Férhez menést ha elötted tagadgya,
Mert ha lába közöbit el haladgya,
Semermeteflegét ottan meg bannya.

Vdó és természet tagadhatatlan,
Mert ez kettő hidgyed olly birhatatlan,
Follyásokban mindenic ólthatatlan,
Hitóknec is ne hidgy, mert bizonytalan.

Lám virágnac földben reitet gyökere,
Hideg elót czac napig ál reytezue,
De ha éri Tauasáac meleg féle,
Nem tirkollya fűben lesi ielenlége.

Viragyába siesd Leanyodat inteni,
Isten berént hazasságra bizlalni,
A lép vdót ne had heában folni,
Nehéz vdóbeli kárt meg foltozni.

A lép Rosa kedues czac ideyében,
Ha meg nézed mosolygo lép binében,
De ha heruat, ninczen olly böczületben,
Az agság is hidgyed nincz beretben.

Atkozot az ki czac maga hasznáért,
Tartoztatya Leanyát kazdagágért,

G 2

Mint

Mint az álnac Tutorocaz Mammonért,
Tartoztattyac áruákat az Ioságért.

Semmi haszon à soc halogatásban,
Mert Berencze nincz mindenkor egy nyőban,
Addig fárad búue az nagy varásban,
A lép vőd őltőzic az agfágban.

Sólhatnéc itt Tutoroc ti róllatoc,
Kic à begény áruakéből czac hístac,
Az áruákon nem ótalomért kaptóc,
Az ioságért mindent vérnec mondotoc.

Segitfeggel az aruáknac nem vattoc,
Sőt ha inkább Berenczeyét lattátoc,
Aytón leánt czac ki sem boczattyátoc,
Az Ioságért Verőfénytől őzzátoc.

Tékozlóban vagyon minden ioságoc,
Neha Várbol alig marad Kastélyoc,
Midőn penig à sám adásfra iúttoc,
Magoc ioságából adofittyátoc.

Hidgyed nehéz az Istent meg czalnia,
Ki őmagát áruác Atyánac vallyá,
Nem tudodé álnac búued iól lattya,
Az áruákért fogad még meg vasflallya.

Nem álgya meg isten annac Ioságát,
Nemzetsegre sem teryestti marhayát,
Aruakéből az ki rakta ladayát,
Meg iaigattyác fiai az notayát.

Az

27
Az áruánac ne foyts meg Berenczeyét,
Marhaiáual ne sárzold meg életét,
Ha gyapyáual emésted gyenge testét,
Isten gyermekiden keresi verét.

Az leanzót magad fiesd inteni,
Hazasságra Isten Berént bizlalni,
Mert ha maga kezd wrat vasarlani,
Félec raita fogß Király tántzán iárni.

Midőn fiat találß Leányod vtán,
Ne iáry akkor czac magad kedue vtán,
Meg se indúly mindeneknec tanaczán,
Mert ackoron irigyekben az Satán.

Mert talám te kezdéß ollyat Beretni,
Az te magad hasznáért keduelteni,
Kit leanyod fog láb hegygel mutatni,
Gondold meg it mit akarnéc mondani.

Nem tudodé à soc igyeneitlenfég,
Hazassóc kößt gyakor békételenfég,
Innét esic kößtóc öröc gyűlöfég,
Mert Atyákat haitya pénz és örökség.

Leantokat ollyra erőltetitec,
Kihez búue nem vonßon, iyeßtitec,
Az kit Beret attól vgy rettentitec,
Nincz olly iámbor kihez neuet nem leltec.

Az leanzót beféddele meg haithatod,
Kemény búuet soc boual lágyithatod,

G 3

De

De ha kihez egyſzer ſerelmét látod,
Hid meg nekem nehéz aſt ki gyalúlnod.

Nem tudodé Madarnac terméſeti,
Régi feſtkét ſoha nem feleitheti,
Eh Farkas is tanult öſuént emliti,
Leanyod is ſerelmét nem feleiri.

Nem állandó az ollyatén házaffág,
Mellyet ſerez erő, auagy boſſuſág,
Auagy az kit forral pénz, és kazdagſág,
Nem ſokára préda leſen Aſſonyſág.

Emberek köſt ſőt inkább az házaffág,
Két dologban fűg az igaz tárfafág,
Szeretben mert ſűbeli igazſág,
Máſod egymás közöt haſonlatoffág.

Kazdagſágot nem nézhet a ſereter,
Sem nemzetre ő nem köteleſitet,
Mert nem kinczben de ſűben helyheſtetet,
Atkozot az ki ez köül máſt nezhét.

Iffiac kérlec igen ockal iáryatoc,
Haſonlóckal legyen ti barátſágtoc,
Az vack ſereteret táuoztaffátoc,
Iſten ſerént de legyen hazaffágtoc.

A ſép Roſa vala már ki iöttében,
Piros Pinköſd hauánac közepiben,
Máſfél ezer hetuen négy Eſtendöben,
Eſt éneklé Tárfához ſerelmében.

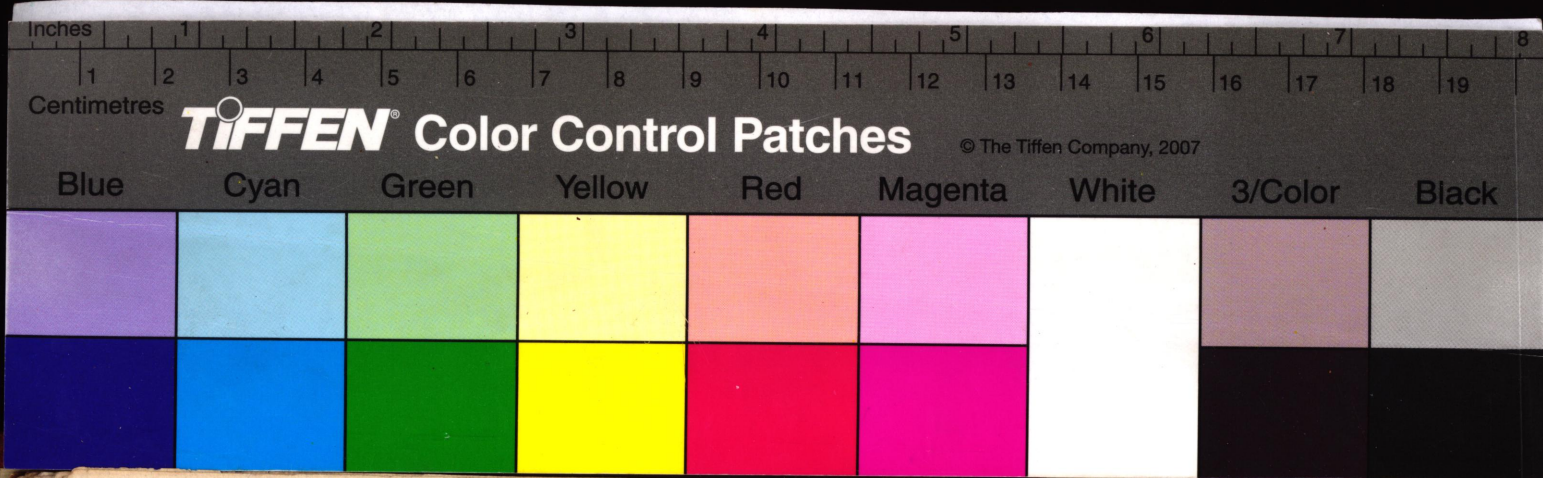
Ez

28
Ez éneknéc Deákbold forditoya,
Neuét Verſec feyébe nem titkollya,
Nagy gondolat ſűuét ſállotta vala,
Iſtent kéri illy ſereteretöl óiya.

NYOMTATTOT COLOSVARAT

Heltai Gaſpárnénál, 1. 5. 8 2.
Eſtendöben.

De ha kihez egybér szerelmét látod,
Hid meg nekem nehéz azt ki gyalúlnod.
Nem tudodé Madarnac terméseti,
Régi fészkét soha nem feleitheti,
Eh Farkas is tanult ösuént említi,
Leanyod is szerelmét nem felelri.

Nem állandó az ollyatón házasság,
Mellyet berez erő, auagy boszúság,
Auagy az kit forral pénz, és kazdagfág,
Nem sokára préda leszen Asszonyfág.

Emberek közt sőt inkább az házasság,
Két dologban fűg az igaz társaság,
Szeretben mert sübeli igazság,
Másod egymás közöt hasonlatosság.

Kazdagfágot nem nézhet a szeretet,
Sem nemzetre ő nem kötelestetet,
Mert nem kinczben de süben helyheftetet,
Atkozot az ki ez köül mást nezhét.

Iffiac kerlec igen ockal iáryatoc,
Hasonlóckal legyen ti baratságotoc,
Az vack szeretetet táuoztassátoc,
Isten szerént de legyen hazasságotoc.

A szép Rosa vala már ki iöttében,
Piros Pinkösd hauánac közepiben,
Másfél ezer hetuen négy Eftendöben,
Eft éneklé Társához szerelmében.

Ez

28
Ez éneknek Deákból forditoya,
Neuét Versec feyébe nem titkollya,
Nagy gondolat süuét állotta vala,
Istent kerri illy szeretettől óiya.

NYOMTATTOT COLOSVARAT
Heltai Gaspárnénál, 1. 5. 8 2.
Eftendöben.

...
...
...
...

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

NYOMTATOTT COLOSVARAT
Helyi Csapattal, 1872. é.
Eszékben

